

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Dragomir Aliona în numele inculpatului Moraru Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Moraru Vadim Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în Xxxxx, Xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 01.09.2016 - 28.10.2016 (prima instanță);
2. 14.11.2016 - 04.07.2017 (instanța de apel);
3. 30.08.2017 - 29.11.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 28 octombrie 2016, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Moraru Vadim a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe 5 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei s-a dispus a fi suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 5 (cinci) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Moraru Vadim la 17 septembrie 2015, aproximativ la orele 01:40, aflându-se lângă barul din str. Dumitru Râșcanu, 24, mun. Chișinău, în urma unui conflict, 1-a agresat fizic pe cet. Kovalski Alexandr, și anume după ce cet. Pușco Daniel, aplicându-i ultimului o lovitură cu pumnul în regiunea feței, de la care Kovalski Alexandr a căzut jos, cet. Moraru Vadim a continuat să-i aplice lovituri cu picioarele pe diferite părți ale

corpului și în regiunea capului, după care sărea cu picioarele peste corpul acestuia, cauzând victimei, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2647/D din 13 noiembrie 2015, vătămări corporale grave, exprimate prin fractura deschisă a oaselor gambei stângi 1/3 medie distale, fractura oaselor nazale fără deplasare, plăgi contuze în regiunea feței, plagă contuză la nivelul gambei stângi, care prezintă pericol pentru viață.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Chișinău, oficiul Râșcani, Iuga Gabriela, prin care a solicitat, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Moraru Vadim, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal să-i fie numită pedeapsa penală de 6 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A încasa din contul inculpatului Moraru Vadim în beneficiul statului 57 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale nr. 2647/D din 13.11.2015.

În motivarea apelului procurorul a menționat că instanța de judecată a stabilit just circumstanțele cauzei și corect a calificat fapta inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, însă pedeapsa stabilită inculpatului Moraru Vadim prin sentința nominalizată este prea blândă, totodată nu au fost încasate cheltuielile judiciare în sumă de 57 lei din contul inculpatului.

Astfel, la suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, instanța de judecată nu a luat în considerație criteriile de individualizare, prevăzute de art. 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, apelantul a menționat, că, la adoptarea sentinței, instanța nu a luat în considerație faptul, că, inculpatul Moraru Vadim, a comis o infracțiune gravă, după comiterea infracțiunii a lăsat partea vătămată fără cunoștință la sol, nu a întreprins nimic pentru acordarea unui ajutor, nu a chemat ambulanța, dar a plecat acasă. Vizitând partea vătămată la spitalul de urgență, văzând în ce stare este și la rugămintea ultimului de a-l ajuta să contribuie la achitarea serviciilor medicale, ultimul nu l-a ajutat, dar a părăsit țara, din care motiv a fost anunțat în căutare, deasemenea ultimul nu este încadrat în câmpul muncii. Procurorul a considerat, că, pedeapsa aplicată de instanța de fond inculpatului Moraru Vadim, cu aplicarea art. 90 Cod penal, nu va restabili echitatea socială și nu va asigura corijarea acestuia. Acuzarea și-a exprimat convingerea că, pedeapsa sub formă de 6 ani 8 luni închisoare, va restabili echitatea socială și va preveni comiterea de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și din partea altor persoane.

De asemenea, în cadrul urmăririi penale, fiind efectuată expertiza medico-legală în privința părții vătămate Kovalski Alexandr, de către stat au fost suportate cheltuieli, în sumă de 57 de lei, care urmează a fi încasați de la inculpat în beneficiul statului, în baza prevederilor art. art. 227-229 Cod de procedură penală, or instanța, contrar prevederilor art. art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod de procedură penală, nu s-a expus asupra acestei chestiuni.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, a fost admis apelul procurorului Iuga Gabriela, casată parțial sentința contestată și anume în partea stabilirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Lui Moraru Vadim, recunoscut vinovat în temeiul art. 151 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală s-a stabilit pedeapsa, sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest dispozițiile sentinței contestate au fost menținute fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul, Moraru Vadim, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoscând vina, nesolicitând administrarea de noi probe, a solicitat prin înscris autentic examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Ca urmare, instanța de judecată prin încheierea notată în procesul verbal al ședinței de judecată din data de 11 octombrie 2016 (f. d. 33 verso, vol. II), a admis cererea inculpatului Moraru Vadim, astfel încât judecarea cauzei penale s-a desfășurat în procedura simplificată de judecare a cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel a menționat că prezintă relevanță interpretarea reținută în cadrul pct. 30 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din data de 16 decembrie 2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, potrivit căruia: „în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ CPP, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și (4) CPP și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”.

În viziunea instanței de apel la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Moraru Vadim a săvârșit infracțiunea incriminată, iar personalitatea acestuia este susceptibilă de a fi supusă răspunderii și pedepsei penale.

În ședința instanței de apel, inculpatul Moraru Vadim fiind audiat a susținut declarațiile date anterior, solicitând respingerea apelului procurorului cu menținerea

sentinței instanței de fond.

Astfel, ținând cont de circumstanțele enunțate, instanța de apel a considerat că, eronat instanța de fond a reținut, posibilă corectarea inculpatului fără izolarea de societate, or doar condamnarea reală la pedeapsă privativă de libertate, ar atinge scopul pedepsei penale stabilite în art. 2, 61 Cod penal.

În opinia instanței de apel, instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului Moraru Vadim nu a ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal alin. (1), conform cărora: „Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor” și alin. (2) „Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate”.

La stabilirea pedepsei inculpatului Moraru Vadim instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal și, ca urmare, a fost comisă o eroare de drept ce a fost corectată de către instanța de apel.

Instanța de fond just a stabilit circumstanțele cauzei și a constatat ca dovedită vinovăția lui Moraru Vadim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, însă incorect a aplicat în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

Referitor la stabilirea modului și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului Moraru Vadim, instanța de apel a considerat, că instanța de fond nu a ținut cont de faptul că, infracțiunea prevăzută la art. 151 alin. (1) Cod penal este una gravă săvârșită cu intenție, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 5 la 10 ani.

Astfel, instanța de apel a apreciat că, modalitatea de executare a pedepsei aleasă de către prima instanță în privința inculpatului Moraru Vadim, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă, urmările produse și atitudinea inculpatului până la comiterea infracțiunii, în timpul comiterii și după comiterea infracțiunii. De faptul că, inculpatul nu a acordat primul ajutor părții vătămate, dar a plecat acasă, iar imediat după ce a fost suspus testării narcologice, la 17 septembrie 2015, a părăsit teritoriul țării, fapt confirmat prin explicația făcută de Moraru Gheorghe tatăl inculpatului din 27 noiembrie 2015 (f.d. 186, vol. I).

Prin ordonanța din 02 februarie 2015, Moraru Vadim a fost pus sub învinuire în contumacie, care a fost adusă la cunoștință acestuia la 05 august 2016, (f.d. 187, vol. I), și dispuse investigații în vederea găsirii învinuitului, (f.d. 189, vol. I), care a fost reținut la 04 august 2016, (f.d. 196, vol. I).

Instanța de apel, examinând minuțios modul și măsura de pedeapsă care a fost aplicată inculpatului Moraru Vadim a stabilit că, personalitatea lui este una complexă și predispusă de a comite noi infracțiuni și greu de influențat în vederea

corectării comportamentului antisocial, fapt manifestat de acesta atât la momentul comiterii infracțiunii, cât și după, chiar și în cadrul examinării cauzei în instanțele de judecată.

Astfel, instanța de apel a menționat că prin declarațiile martorilor este dovedit faptul că, aceștia au intervenit întru aplanarea, curmarea acțiunilor criminale, însă inculpatul Moraru Vadim nu a renunțat la intenția sa criminală și a continuat acțiunile antisociale față de victima care deja era demult la pământ, aplicând lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, totodată sărind cu toată greutatea corpului său peste corpul victimei.

Reiterând împrejurările speței date, instanța de apel și-a exprimat ferma convingere că, pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei nu este o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta comisă și valența socială lezată, nu este proporțională, fiind inaptă de a influența persoana inculpatului și circumstanțele cauzei, iar pentru realizarea eficientă a scopului pedepsei penale este necesară aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpatul Moraru Vadim, care ar determina conștientizarea de către cel din urmă a gravității faptei săvârșite și a necesității corijării comportamentului.

Prin urmare, reieșind din cele expuse, instanța de apel a statuat asupra faptului că, în cauza supusă judecării, la etapa examinării cauzei penale, instanța de fond a individualizat eronat pedeapsa stabilită în privința inculpatului.

Instanța de apel a considerat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința lui Moraru Vadim nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei penale sub formă de închisoare, motiv pentru care instanța de apel a exclus aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului Moraru Vadim.

Instanța de apel, la determinarea modului și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului Moraru Vadim, a ținut seama de gravitatea infracțiunii săvârșite care este una gravă, constituind o infracțiune răspândită și periculoasă, care este o categorie de infracțiuni, comiterea cărora în ultimul timp a atins un nivel înalt, unul din motive fiind și blândețea pedepselor aplicate, care de fapt nu sunt percepute real de către condamnați, la prevenirea acestor categorii de infracțiuni.

Instanța de apel, ținând seama de prescripțiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, a considerat rațional de aplicat inculpatului Moraru Vadim, o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 5 ani, din sancțiunea prevăzută la art. 151 alin. (1) Cod penal.

Procurorul în apelul declarat a solicitat și încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 57 lei.

Analizând cerința procurorului prin prisma temeiului invocat, instanța de apel a constatat că aceasta nu și-a găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, deoarece prima instanță în mod just a stabilit, cheltuielile judiciare solicitate de către acuzatorul de stat în sumă de 57 lei care au fost necesare pentru efectuarea expertizei

medico-legală părții vătămate sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei în mod obligatoriu, pentru constatarea : gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat prin prisma prevederilor art. 158 Cod de procedură penală.

La caz, expertiza medico-legală nr. 2647/D din 13.11.2015 a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămarilor corporale depistate la Kovalski Alexandr în urma săvârșirii infracțiunii de către Moraru Vadim, constituind o măsură procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În această ordine de idei, instanța de apel a ajuns la concluzia că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Dragomir Aliona în numele inculpatului, prin care a indicat temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate, cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs recurenta a indicat următoarele motive :

- recurenta indică art.427 alin. (1) pct. 10) CPP RM, conform căruia s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale;

- recurenta menționează că inculpatul Moraru Vadim vina a recunoscut-o, și personal a depus cerere de examinare a cauzei penale în procedura simplificată, în baza art.364¹ CPP. Cererea a fost acceptată de către instanța de judecată;

- partea vătămată Kovalski Alexandr în ședința de judecată a declarat că față de inculpatul Moraru Vadim nu are careva pretenții nici materiale, nici morale. La ședința din instanța de apel, partea vătămată nu a fost prezentă;

- motivul indicat de către acuzatorul de stat, că inculpatul a fugit peste hotarele RM și s-a aflat în căutare, nu este probat prin nici o probă. La momentul plecării peste hotarele RM, Moraru Vadim nu a avut nici un statut procesual pe cauza dată. Inculpatul nu a știut în timpul plecării că partea vătămată s-a adresat la organele de poliție. Cauza penală în privința inculpatului a fost pornită după plecarea în Statele

Unite ale Americii, viza a fost deschisă pe numele inculpatului cu două luni pînă la prezentul conflict;

- partea vătămată în timpul aflării în spitalul de urgență nu a avut la acel moment pretenții materiale, inculpatul de cîteva ori a vizitat pe ultimul la spital;

- în ceea ce privește personalitatea inculpatului, pînă la reținere nu a fost atras la răspunderea penală, neoficial a fost angajat în cîmpul muncii, pe cauza dată a fost și în stare de arest;

- potrivit art.389 CPP RM, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost dovedită prin probele cercetate în ședința de judecată.

5.1. La data de 02 octombrie 2017 (conform ștampilei de pe plic) inculpatul Moraru Vadim a depus o cerere, prin care a solicitat aplicarea prevederilor legii nr. 210 cu privire la amnistie și să fie eliberat de răspundere penală. La fel, inculpatul solicită să fie respectate prevederile art. 7, 20, 53 din Constituția RM.

Inculpatul Moraru Vadim consideră că în privința lui sunt aplicabile prevederile art. 2 din legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29.07.2016, conform căruia procesul penal încetează la faza de urmărire penală sau la cea de judecare referitor la infracțiunea săvârșită pînă la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul penal aprobat prin legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961 prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decît pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani.

6. Procurorul a depus referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece soluțiile instanțelor inferioare, referitor la categoria și mărimea pedepsei, au fost reținute în strictă conformitate cu prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unor infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Cu referire la cererea inculpatului, prin care a solicitat aplicarea în privința lui a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, procurorul a menționat că Moraru Vadim a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, însă potrivit art. 10 lit. d) al legii sus menționate, prevederile art. 1-9 al aceleiași norme nu se aplică persoanelor inculpate pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 151 Cod penal, din care motiv cererea urmează a fi respinsă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, recursul avocatului fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurenta s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurenta indică ca temei pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în sensul că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivele din recurs, invocate de recurentă nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Cât ține de temeiul care cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (f. d. 81-84, vol. II) corect și-a motivat soluția în privința vinovăției inculpatului Moraru Vadim și la aplicarea pedepsei a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare, gravitatea infracțiunii săvârșite, care este una gravă, precum și faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a redus corect pedeapsa în conformitate cu prevederile alin. (8) a aceluiași articol, aplicându-i corect pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 5 ani, din sancțiunea prevăzută la art. 151 alin. (1) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal reține că instanța de apel, corect a adoptat soluția în cauza dată în temeiul art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, a casat parțial sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei și a pronunțat în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a numit pedeapsa echitabilă aplicată inculpatului, în limitele sancțiunii, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cu excluderea aplicării art. 90 Cod penal, după cum a dispus prima instanță.

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere

al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

În continuare, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că instanța de apel corect a stabilit pedeapsa inculpatului Moraru Vadim în baza art. 151 Cod penal, conducîndu-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Referitor la argumentul invocat de recurentă precum că „*partea vătămată Kovalski Alexandr în ședința de judecată a declarat că față de inculpatul Moraru Vadim nu are careva pretenții nici materiale, nici morale*”, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat și menționează în acest sens că din materialele cauzei penale rezultă că partea vătămată Kovalski Alexandr nu a fost prezentă nici în ședința de judecată a primei instanțe (f.d. 3-4, vol. II) și nici în ședința de judecată a instanței de apel (f. d. 54, 58, 65, vol. II), iar din declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale la data de 05 noiembrie 2015, nu rezultă că acesta nu ar avea pretenții de ordin material sau moral (f. d. 51, vol. I).

Întrucît cauza penală în privința inculpatului Moraru Vadim a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, acest fapt limitează atacarea hotărîrii judecătorești doar la chestiunile privind individualizarea pedepsei. În această situație, Colegiul penal consideră că referirea recurente la prevederile art. 389 Cod de procedură penală este neîntemeiată, deoarece vizează aprecierea probelor privind vinovăția sa.

7.1. Prin cererea depusă la data de 02 octombrie 2017, inculpatul Moraru Vadim a solicitat aplicarea în privința lui a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin care a solicitat încetarea în faza de judecare a cauzei penale pornită în privința lui în baza art.151 Cod penal, în legătură cu adoptarea legii sus menționate.

Referitor la solicitarea inculpatului ca să fie aplicate în privința lui prevederile legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la

proclamarea independenței RM, pe art.151 Cod penal, instanța de recurs respinge ca neîntemeiată solicitarea dată, menționând în acest sens că conform prevederilor art. 10 alin. (1) lit. d) al legii vizate, este stipulat că prevederile art. 1-9 nu se aplică persoanei: d) bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru infracțiunea prevăzută la art.151 Cod penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002.

7.2. Din acest punct de vedere se atestă că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală invocată de avocatul Dragomir Aliona în numele inculpatului, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat în speța dată, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Dragomir Aliona în numele inculpatului Moraru Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Moraru Vadim XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **28 decembrie 2017.**

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin